

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **STAMOS, spol. s r. o.**, se sídlem ve Vasilově č.p. 8, Slovenská republika, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, Stodolní 7, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2014 č.j. 7924/14/5000-14101-800588, č.j. 7925/14/5000-14101-800588 a č.j. 7926/14/5000-14101-800588 a ze dne 2.4.2014 č.j. 7927/14/5000-14101-800588 a č.j. 7928/14/5000-14101-800588, ve věcech daní z příjmů fyzických osob vybíraných srážkou podle zvláštní sazby daně a daní z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků,

takto:

- I. Žaloby se **zamítají**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanými žalobami se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2014 č.j. 7924/14/5000-14101-800588, č.j. 7925/14/5000-14101-800588 a

č.j. 7926/14/5000-14101-800588 a ze dne 2.4.2014 č.j. 7927/14/5000-14101-800588 a č.j. 7928/14/5000-14101-800588. Prvním z napadených rozhodnutí bylo změněno způsobem specifikovaným v jeho výroku rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava I ze dne 6.8.2013 č.j. 2270575/13/3201-24804-800543, jímž byla žalobci předepsána k přímému placení daň z příjmů fyzických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období 2008 a současně byla uložena povinnost úhrady penále. Druhým z napadených rozhodnutí bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava I ze dne 8.8.2013 č.j. 2270288/13/3201-24804-800543, jímž byla žalobci předepsána daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období 2008 a současně uložena povinnost úhrady penále. Třetím z napadených rozhodnutí bylo změněno způsobem specifikovaným v jeho výroku rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava I ze dne 6.8.2013 č.j. 227584/13/3201-24804-800543, jímž byla žalobci předepsána k přímému placení daň z příjmů fyzických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období 2009 a současně uložena povinnost úhrady penále. Čtvrtým napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava I ze dne 6.8.2013 č.j. 2270513/13/3201-24804-800543, jímž byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období 2009. Posledním napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava I ze dne 6.8.2013 č.j. 2270424/13/3201-24804-800543, jímž byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období 2010.

V podaných žalobách žalobce proti všem napadeným rozhodnutím brojil shodnými žalobními body:

- 1) Žalovaný v napadených rozhodnutích opakuje jednotlivé platební výměry a na samém konci odůvodnění rozhodnutí konstatuje, že odvolání je nedůvodné. Žalobce toto ničím nepodloženým konstatováním považuje za nedostatečné a svědčící o tom, že se žalovaný svědomitě nezabýval odvoláním žalobce, když neuvedl, co konkrétně jej k rozhodnutí vedlo. Žalobce považuje napadená rozhodnutí z těchto důvodů za nepřezkoumatelná.
- 2) V průběhu řízení před správními orgány obou stupňů došlo k podstatnému porušení ustanovení o daňovém řízení a současně k porušení práv žalobce vyplývajících z Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), takže rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a nezákonná.
- 3) Skutečnosti uvedené ve zprávě o daňové kontrole, na jejímž základě správní orgán I. stupně doměřil daň, jsou irelevantní. Platební výměry jsou v rozporu se skutečným stavem věci, na což žalobce opakovaně poukazoval v průběhu správního řízení, ale správní orgány tuto skutečnost nebraly v úvahu. Žalovaný neuvedl, z jakého důvodu tvrzení žalobce nevzal v úvahu. Žalobce považuje závěry správce daně uvedené ve zprávě o daňové kontrole za irelevantní zejména proto, že daňový subjekt řádně a včas plnil své daňové povinnosti a řádně a včas podával daňová přiznání. Žalovaný porušil ust. § 92 a § 93 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád), zejména porušil svou povinnost daňově významné skutečnosti zjistit co nejpříjemněji.

- 4) Správce daně se nedostatečně věnoval věci, když v platebních výměrech uvedl nesprávné skutečnosti, a to, že zpráva o daňové kontrole byla projednána dne 24.6.2013, avšak ve skutečnosti došlo k projednání zprávy dne 24.7.2013.
- 5) Správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu s ust. §§ 2, 3 a 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád). Žalovaný v rozhodnutí neuvedl, z jakého konkrétního důvodu dospěl k napadeným rozhodnutím, a proto jsou rozhodnutí nepřezkoumatelná.
- 6) Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že mu nebyla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem. Také proto je jeho rozhodnutí procesně vadné.
- 7) Žalovaný postupoval v rozporu se Smlouvou o zamezení dvojího zdanění (Sdělení č. 100/2003 Sb. m. s. Ministerstva zahraničních věcí, o sjednání Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o zamezení dvojímu zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmů a z majetku – dále jen Smlouva o zamezení dvojímu zdanění – poznámka soudu), a to s čl. 23 Smlouvy, podle něhož platí zásada rovného zacházení, což se uplatní také u osob, které nejsou rezidenty jednoho smluvního státu nebo obou smluvních států. Čl. 14 odst. 1 Smlouvy o zamezení dvojímu zdanění, na nějž žalovaný odkazuje v napadených rozhodnutích, je podle žalobce nesprávně aplikován. Správní orgány obou stupňů nezohlednily slevy poplatníka, zejména nepřihlédly k tomu, že někteří pracovníci žalobce mají děti, manželku, která není v pracovním poměru, a tím vytvořily nerovnost v porovnání se zaměstnanci ČR.

Žalovaný ve vyjádření namítl nepravdivost argumentace žalobce, pokud jde o tvrzené nepřezkoumatelné odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce (str. 7 a násl. napadených rozhodnutí), a to poté, co také podrobně popsal dosavadní průběh řízení. Podle žalovaného napadená rozhodnutí splňují veškeré požadavky z pohledu jejich přezkoumatelnosti, jak vymezuje judikatura správních soudů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – ze dne 17.8.2011 č.j. 9 Afs 10/2011-92). K žalobcově námitce ohledně nesprávného data projednání zprávy o daňové kontrole uvedeného v platebních výměrech se žalovaný již vyjádřil v rozhodnutích o odvolání, kde označil tento nedostatek za chybu v psaní, která však nesvědčí o nesprávném nebo nedůkladném přezkoumání věci správními orgány. Žalobcovy námitky směřující proti zprávě o daňové kontrole žalobce považuje za velmi obecné, a to v takové míře, že podle něj nenaplnují požadavky žalobního bodu ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.). V obecné rovině žalovaný k tomuto žalobnímu tvrzení sdělil, že žalobce v průběhu daňové kontroly neunesl důkazní břemeno ohledně toho, zda v kontrolovaných obdobích skutečně postupoval v souladu s daňovými předpisy, a proto mu správce daně předepsal k přímému placení daňovou povinnost. Fakt, že žalobce podával daňová přiznání, je pro posouzení věci zcela irelevantní. Dále žalovaný uvedl, že nedošlo ani k porušení čl. 23 odst. 1 Smlouvy o zamezení dvojímu zdanění. Žalovaný sice nepřihlédl při výpočtu žalobcovy daňové povinnosti ke slevě na dani ve smyslu § 35ba zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen ZDP), ani k daňovému zvýhodnění, avšak nikoliv proto, že by se jednalo o slovenské rezidenty, ale z toho důvodu, že žalobce ani na výzvu správce daně nepředložil prohlášení poplatníka k dani podle § 38k odst. 4 ZDP. Podle ust. § 38h ZDP správce daně u poplatníka, který u plátce nepodepsal prohlášení k dani podle § 38k odst. 4 ZDP, při výpočtu zálohy nepřihlédne k měsíční slevě na dani podle § 35ba

ZDP a k měsíčnímu daňovému zvýhodnění. Žalobce správci daně v průběhu daňové kontroly prohlášení k dani nepředložil, a proto byl správcem daně vyzván výzvou ze dne 12.10.2012. Žalobce však zůstal nečinný. Správce daně proto dne 29.10.2012 telefonicky kontaktoval zástupce žalobce, který mu sdělil, že se k žádnému z bodů výzvy nebude vyjadřovat, což plyne z úředního záznamu založeného ve správním spise. Tento názor žalobce potvrdil i písemně v písemnosti doručené správci daně dne 20.11.2012, kde uvedl, že se k žádnému bodu výzvy nebude vyjadřovat a nebude předkládat žádné další důkazní prostředky. Z tohoto důvodu proto správce daně ke slevě na dani a daňovému zvýhodnění nepřihlédl a ani tak učinit nemohl. Žalobcovo tvrzení o porušení §§ 2, 3 a 50 správního řádu považuje žalovaný za zcela irrelevantní, neboť pro správu daní se správní řád v zásadě nevyužije, jak vyplývá z § 262 daňového řádu a § 1 odst. 2 správního řádu. Kromě toho je také tento žalobní bod veden ve zcela obecné rovině žalobního tvrzení.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce jako zahraniční daňový subjekt zřídil na území České republiky (dále jen ČR) organizační složku STAMOS o.s., která byla zapsána do obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ostravě 15.8.1994. Již před jejím zřízením žalobce na území ČR podnikal. Podnikání žalobce na území ČR vykazovalo známky trvalosti, měl zřízeno místo k výkonu svých činností a vznikla mu tedy stálá provozovna, přičemž příjmy dosahované z činností vykonávaných prostřednictvím této stálé provozovny podléhaly zdanění v ČR. Žalobce také podal za všechna kontrolovaná zdaňovací období řádné daňové přiznání. V rámci kontrolovaných zdaňovacích období byla prokázána obchodní spolupráce mezi společnostmi STAMOS SR a společností GF STAMOS s.r.o., kdy oba daňové subjekty jsou osobami blízkými ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP. Oba daňové subjekty mají stejného jednatele M. G., která je také vedoucí kontrolované organizační složky stálé provozovny v ČR. V rámci daňové kontroly žalobce uvedl, že zakázky realizují pracovníci najímaní na dohodu o provedení práce (ne rezidenti) a dále zaměstnanci STAMOSu, kteří však nejsou vedeni jako zaměstnanci organizační složky. Jedná o slovenské rezidenty, kteří mají uzavřeny smlouvy se slovenským STAMOSem a náklady na pracovníky jsou jednou ročně přeúčtovány vnitropodnikovou fakturou, která jde k tíži organizační složky. Zaměstnanci daňového subjektu na Slovensku jsou totožní se zaměstnanci, kteří pracují pro českou organizační složku. Náklady organizační složky jsou fakturovány jednou ročně vnitropodnikovou fakturou ze Slovenska. Jedná se o doklady označené „převod provozních nákladů“. Stálá provozovna podala za rok 2008 a 2009 vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, v němž uvedla, že nemá žádné zaměstnance. Ve vztahu k roku 2010 žalobce uvedl, že pro českou organizační složku pracovalo asi 50 zaměstnanců slovenského STAMOSu, pracovní smlouvy nejsou uzavřeny a dohody o provedení práce doloží. Správce daně dále požadoval doložení smluv o nájmu ubytovny a seznam ubytovaných osob ve fakturovaných obdobích. V průběhu daňové kontroly správce daně opakovaně požadoval předložení dohod o provedení práce pracovních smluv, smluv o ubytování, interních směrnic a cestovních příkazů. Žalobce k tomu sdělil, že tyto písemnosti nemá k dispozici a že je správci daně nepředloží. Žalobce se rovněž

odmítl vyjádřit k otázkám nejasností (specifikovány v protokolu ze dne 11.11.2011). Na základě provedených šetření a vyjádření žalobce správce daně vyhodnotil, že zakázky uskutečňované stálou provozovnou jsou realizovány pracovníky, kteří jsou slovenskými rezidenty a mají uzavřeny pracovní smlouvy s daňovým subjektem na Slovensku. Mzdy byly měsíčně zaúčtovány a vypláceny těmto pracovníkům a jednou ročně včetně cestovních náhrad přeúčtovány k tíži české stálé provozovny. Z mezd bylo sráženo pojistné dle slovenských právních předpisů a také zálohy na daň, které byly odváděny ve Slovenské republice. Mzdy pracovníků vykonávajících činnost na území ČR šly k tíži české stálé provozovny, a proto měly být podle čl. 14 odst. 2 Smlouvy o zamezení dvojího zdanění zdaněny v ČR. Postup žalobce tak byl nesprávný. Správce daně následně vyhodnotil učiněná kontrolní zjištění, vyhotovil úřední záznam ze dne 7.12.2012, s nímž byl žalobce seznámen dne 12.12.2012. Žalobce požádal o stanovení lhůty pro vyjádření k výsledku kontrolního zjištění v délce 15 dnů, čemuž správce daně vyhověl. Žalobce se proti rozhodnutí správce daně o určení lhůty odvolal a správce daně ji prodloužil do 31.1.2013. Také proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání s požadavkem dalšího prodloužení lhůty, a to na 3 měsíce. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 12.6.2013, jímž odvolání zamítl. K podpisu a předání zprávy o daňové kontrole pak došlo dne 24.7.2013. Následně správce daně vydal prvostupňová rozhodnutí, proti nimž žalobce podal odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími.

Krajský soud v rámci posouzení věci považuje primárně za vhodné zmínit základní zásady dokazování, jimiž je ovládáno daňové řízení a které jsou upraveny daňovým řádem.

Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP a dle nové právní úpravy podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz nálezy ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95, www.usoud.cz), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky, zejména ustanovení § 31 odst. 8 písm. písm. c) ZSDP a dle nové právní úpravy ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Uvedená ustanovení v jejich ústavně konformním výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a důkazních povinností mezi daňovým subjektem a správcem daně.

Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného.

Daňový subjekt splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně

prokáže [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.

Správce daně je v takovém případě povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno.

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 72, oba na www.nssoud.cz).

V posuzované věci má krajský soud obsahem správních spisů za prokázané, že žalobce své důkazní břemeno neunesl, když se správcem daně dostatečným způsobem nespolupracoval, na výzvy k předložení požadovaných dokladů nereagoval, případně sdělil, že nic nepředloží.

Pokud jde o první žalobní bod, v němž žalobce tvrdil nedostatečnost odůvodnění napadených rozhodnutí, a to, že se žalovaný svědomitě nezabýval odvoláními žalobce, neshledal jej krajský soud důvodným, když má toto žalobní tvrzení za nepravdivé. Žalovaný v napadených rozhodnutích postupoval zcela standardně a v souladu s platnou právní úpravou, kdy v odůvodnění rozhodnutí po náležité specifikaci předmětu řízení shrnul skutkový stav a průběh daňového řízení. Poté rekapituloval vznesené odvolací námitky, s nimiž se pak v další části rozhodnutí podrobně a srozumitelně vypořádal. Žalobce ve svém žalobním tvrzení zpochybnil přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ve velmi obecné rovině, aniž by vymezil jakékoliv konkrétní nedostatky. Stejně tak neuvedl, z jakého důvodu považuje za nedostatečný způsob, jímž se žalovaný s odvoláními žalobce vypořádal.

V druhém žalobním bodě žalobce namítl porušení ustanovení o daňovém řízení a porušení Listiny. Takto formulovaný žalobní bod považuje krajský soud za natolik obecný, že není způsobilý soudního přezkumu. Dle ustálené praxe správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19.2.2011 č.j. 31Ca 152/2009-44) je určení rozsahu soudního přezkumu zcela v dispozici žalobce. Jím formulovaná žalobní tvrzení však musejí být natolik konkrétní, aby alespoň rámcově určovala rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn ani povinen vyhledávat či domýšlet žalobcem obecně tvrzené nezákonnosti, neboť by tím porušil zásadu dispoziční, kterou je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládán a také zásadu rovnosti účastníků řízení. Na základě uvedeného krajský soud shledal žalobní bod 2) nezpůsobilým soudního přezkumu.

Za stejně nedostatečné pro určení rámce soudního přezkumu považuje krajský soud třetí žalobní tvrzení. Žalobce zde tvrdí irelevantnost zprávy o daňové kontrole a

dále, že platební výměry jsou v rozporu se skutečným stavem věci a že žalovaný neuvedl, z jakého důvodu tvrzení žalobce o tomto rozporu nevzal v úvahu. Žalobce však neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které považuje závěry správce daně učiněné ve zprávě o daňové kontrole za irelevantní. Neuvedl ani, v čem shledává rozpor se skutečným stavem věci. V tom spatřuje krajský soud nedostatečnost žalobního tvrzení s tím, že v nastíněné obecné rovině nelze soudní přezkum provést. Pokud žalobce argumentuje tím, že řádně a včas plnil své daňové povinnosti a podával daňová přiznání, je toto tvrzení zcela nepřipadné, neboť plnění těchto zákonných povinností žalobcem nemá samo o sobě žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k prováděné kontrole, když je toliko předpokladem vlastní kontrolní činnosti správce daně. Teprve na základě učiněného daňového přiznání a předloženého účetnictví lze provádět dokazování, v jehož rámci je pak daňový subjekt povinen unést své důkazní břemeno, jak bylo v obecné rovině popsáno již výše. Obsahem správních spisů má soud za prokázané, že žalobce své důkazní břemeno v rámci daňové kontroly neunesl. Stejně obecné je tvrzení o porušení ust. § 92 a § 93 daňového řádu žalovaným, když podle žalobce nezjistil daňově významné skutečnosti co nejúplněji. Žalobce neuvedl, které daňově významné skutečnosti podle něj nebyly dostatečně zjištěny, co ještě mělo být dále správcem daně došetřeno, takže ani zde soud nemá stanoven rámec přezkumu.

Pokud jde o čtvrtý žalobní bod, tj. nesprávné uvedení dne, kdy byla projednána zpráva o daňové kontrole, v čemž spatřuje žalobce závažné nedostatky, pak s touto v podstatě shodnou odvolací námitkou se vyrovnal žalovaný v napadených rozhodnutích tak, že se jedná o zřejmou chybu v psaní, která nemohla mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Tento závěr žalovaného odpovídá také obsahu správních spisů, z nichž je jednoznačně seznatelné, že zpráva o daňové kontrole byla s žalobcem skutečně projednána dne 24.7.2013. Žalobce v tomto žalobním tvrzení způsob, jímž se žalovaný vypořádal se shodnou odvolací námitkou, žádným způsobem nerozporoval. Krajský soud neshledává žádný důvod k jinému posouzení věci, než učinil žalovaný, a proto jeho závěr plně aproboval.

Pátý žalobní bod obsahuje tvrzení, že správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu s ust. § 2, § 3 a § 50 správního řádu. Tuto žalobní námitku považuje krajský soud za zcela nepřipadnou, a to s ohledem na výslovné znění ust. § 262 daňového řádu, podle něhož se při správě daní správní řád nepoužije. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že zde nepřipadá v úvahu ani použití základních zásad správního řízení (§§ 2 a 3 správního řádu), neboť daňový řád jako speciální právní předpis pro daňové řízení obsahuje úpravu základních zásad správy daní (§ 5 – § 10 daňového řádu).

Ani s šestým žalobním bodem se krajský soud neztotožnil. Žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že mu nebyla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem. Toto tvrzení neodpovídá obsahu napadených rozhodnutí, kdy žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal popisem průběhu správního řízení, který koresponduje s obsahem správních spisů (např. str. 8-9 rozhodnutí č.j. 7924/14/5000-14101-800588). Krajský soud se se závěry učiněnými žalovaným zcela ztotožňuje. Žalobce způsob, jímž se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou, ani v tomto případě konkrétně nijak nerozporoval.

V posledním žalobním tvrzení žalobce namítl rozpor postupu žalovaného, resp. správce daně se Smlouvou o zamezení dvojímu zdanění. Žalobce namítl nesprávnost

aplikace čl. 14 odst. 1, což blíže rozvedl tak, že porušení Smlouvy o zamezení dvojímu zdanění spatřuje v porušení zásady rovného zacházení vyplývající z čl. 23 Smlouvy o zamezení dvojího zdanění, když správce daně nezohlednil slevy poplatníka, a sice konkrétně to, že někteří zaměstnanci měli malé děti, manželku, která nebyla v pracovním poměru ap. Tím byli zaměstnanci žalobce znevýhodněni oproti zaměstnancům České republiky. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že žalobce byl výzvou ze dne 12.10.2012 vyzván k předložení prohlášení pracovníků žalobce k dani podle § 38k odst. 4 ZDP. Žalobce zůstal nečinný a po telefonické urgenci správce daně mu nejprve telefonicky a poté také písemně (písemnost ze dne 20.11.2012) sdělil, že se k žádnému bodu učiněné výzvy nebude vyjadřovat a nepředloží žádné další důkazní prostředky. Podle ust. § 35ba ZDP správce daně k měsíčnímu daňovému zvýhodnění nepřihlédne, pokud poplatník u plátce (žalobce) nepodepsal prohlášení k dani podle § 38k odst. 4 ZDP. Jelikož tuto skutečnost žalobce u žádného ze svých zaměstnanců neosvědčil, správce daně postupoval v souladu s ust. § 35ba ZDP a jeho postup byl tedy zcela správný. Opět tedy i v tomto případě žalobce neunesl své důkazní břemeno, a proto ze strany správce daně nedošlo ani k porušení ZDP, ale ani k porušení Smlouvy o zamezení dvojímu zdanění, neboť žalobcem tvrzené porušení rovnosti nebylo způsobeno nerovným přístupem k rezidentům druhého státu, ale nečinností žalobce, jež znemožnila správci daně rovný přístup realizovat. Z těchto důvodů krajský soud ani poslední žalobní bod neshledal důvodný.

Na základě uvedené argumentace dospěl krajský soud k závěru, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné, a proto žaloby v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 21. června 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu